

РОЗДІЛ 1

я біжу, налякана громом. Поки блискавка розрубує небо, освітлюючи пісок спалахом, я бачу корабель. Силует. Звіра, що бореться за життя у воді. Його труп розкидає вантаж, а деревина потріскалася та роздулася. Я зітхаю, затримуючи подих, поки спотикаюся через камені. Вітер жбурляє дощ мені на шкіру, гострі бризки холоду б'ють мені по вилицях.

— Чи я запізно? — запитую себе, коли підходжу до купки людей на пляжі.

Рука шукає мою, а мозолясті пальці стискають мої.

— Ти мерзнеш, Міро, — каже мій батько, чії блакитні очі ховаються під складками капюшона. — Візьми мої рукавички, коли підеш.

Я киваю, обходячи те, що ми обоє знаємо: вони мені не потрібні. Щойно я торкнуся води, я більше не відчуватиму холоду. Рухаючись до лінії, я знаходжу своє місце вздовж слизького каната. Ще шестеро зі мною. Ще шестеро острів'ян, в крові у яких — пісня моря, які

можуть триматися в океанській воді та не піддаватися їй так легко. Але ніхто з них не протримається так довго, як я. Ніхто з них не вміє знаходити тепло під хвилями.

Я торкаюся каната, і він шорстко треться об мої долоні. Будить мене. Запалює вогонь у моїй крові. Я кидаю погляд на корабель, уявляючи передсмертні стогони моряків. Моє серце стискається, а у венах я відчуваю тепле поколювання. Я народжена для цього — припливу, піни, холоду. Я готова.

Я врятую стільки, скільки зможу. Ми всі рятуватимемо.

Але ми ніколи не скажемо їм правди. Що це ми за-палюємо багаття між скелями. Що це ми — той маяк, що манить їхніх керманичів. Що це ми розбили їхній корабель об наші скелі, щоби пограбувати їх, відібрати весь вантаж, який можна з'їсти чи продати.

Так ми виживаємо.

Агнес прямо переді мною, і її кулак охоплює канат, ніби щось обіцяючи. Це її робота — перерубати канати, щоби вантаж із корабля поплив до групи на березі. Я обертаюся та бачу, як мені підморгує Кай. Він буде зі мною і рятуватиме, скільки зможе.

Рев моря відлунює у моїх грудях, і я б'ю ноги об пісок, у ногу з іншими. Ми працюємо як одне ціле, і я підлаштовую свій ритм під решту присутніх. Цього сезону ми не втратили нікого, жодного з тієї сімки, що пливе до розвалин. І минулого теж.

— На рахунок три! Всі разом!

Ми кричимо у відповідь Каєві, і цей відгук лунає скрізь навкруги. *Всі разом.* Батько з'являється поруч зі мною, поки ми йдемо, натягує свої рукавички мені на руки та хапає мене за плече.

— Все буде добре зі мною, — кажу я, повертаючись до припливу. Він нічого не каже, але я відчуваю його любов, і її марево залишається, поки він зникає у ночі. Вона огортає мене та трохи придушує.

Перша морська хвиля б'ється об мої стегна, доходить до грудей. Я глибоко вдихаю, міцно тримаю канат у кулаку і потім, у лихоманці вогню та льоду, пірнаю. Першою випірнає Агнес, просто переді мною. Її руде волосся блищить, колихаючись, наче буй. Я тримаю її у полі зору, прориваючись крізь хвилі, чуючи нашу пісню. Єднаючись із ними у пориві та ритмі. Море — мінливе створіння, і такої ночі воно може бути безпутним та жорстоким.

Я провалююся у ритм, міцно стискаючи канат у руці праворуч від себе, відчуваючи тугий вузол, зав'язаний довкола мене та прикріплений до головного канату, що врізається мені у талію. Повз пропливає деревина, поруч із вантажем, відкріпленим від тримачів. Може, вони вже тонули ще до того, як ми їх заманили. Камені тут наче зуби, приховані в яснах океану. А наші острови оточені рядами й рядами таких каменів — значно більше, ніж ми можемо нанести на мапи.

Я ще раз пірнаю, і в мої ребра б'ється щось важке. Імпульсовий біль, притуплений хвилями, спалахує

у моєму боці. Я кусаю губу, стримуючи шипіння за зубами, поки моє тіло інстинктивно згортається, вибиваючись із загального ритму. Я витягуюся та простягаю руку вгору, щоби прорізати воду, та з моїх легень вириваються бульбашки, поки тупий біль збирається в одній точці. Я впливаю на поверхню, задихаючись, поки ноги плутаються у канаті. На півподиху дозволяю решті нести мене за ними. Я роздумую над тим, щоби просто триматися за канат руками, дозволяючи решті дотягти мене до розбитого корабля — мені ніяк не перев'язатися, поки не дістанемося берега, — але ж я не можу так кинути інших. Ми команда, тож маю робити свій внесок. Я тримаюся, сьорбаючи повітря, перш ніж пірнути й відштовхнути ще якісь уламки. Мій бік сердито ние, і біль віддається у руці. Сподіваюся, ребра не зламані. Тоді я все ще буду у змозі дотягти уцілілих.

— Міро! — кличе Брін звідкілясь спереду. — Міро і Каю, ви зі мною!

Я здіймаю погляд і знаходжу ним корабель, що нависає наді мною. Він кілем догори, у правому борті сяє пробоїна, й океан реве, тягнучись до неї. Деревина та скрині пропливають повз нас, і я шукаю серед них тіла. Очі, кінцівки, серця — когось, кого можна врятувати. Але за коробки, що пливуть хвилями, ніхто не тримається, не ховається за їхніми бортами.

Сподіваюся, ми не спізналися.

Я відпускаю канат і рухаюся до пробоїни у борті корабля. Мої руки скребуться розколотим деревом,

і я вдячна за рукавички, які мені дав батько. Вони захищають мої долоні, поки я підтягую своє тіло вгору, спираючись на лікті, повзучи на животі. Біль вибухає у моєму боці, а за моїми заплющеними повіками спалахують зірки. Намагаюся не звертати на це уваги, поки знаходжу ногами краї корабля. Брін все ще обмотаний канатом за талію, решта вже відв'язується, поки він керує нами, вигукуючи накази та залишаючись у проході, через який ми забралися всередину. Ми маємо тримати його у полі зору на випадок, якщо треба буде швидко йти. Він — наш лідер і наш шлях до втечі, якщо корабель заточить нас усередині.

Агнес відривається від нас із трьома іншими, тож я бачу спалах у її кулаку, коли вона витягує клинка. Вона йде глибше у череву корабля, шукаючи здобич. Шукаючи все, що цей корабель перевозив, — їжу, або тканини, або щось навіть коштовніше, що ми можемо продати. Зима була суворою та довгою, і кораблі не так часто завітали до наших берегів. Біль у моєму серці при думці про смерть цих моряків — ніщо перед болем у моєму шлунку. Такий корабель — просто здобич, якщо правильно підступитися. Я лише сподіваюся, що тут не одна тільки солоня риба.

— Є! — кличе мене Кай, і відлуння його голосу проходить крізь корабель, що помирає.

Деревина стогне, коли я кидаюся на звук — це єдине, на що можна орієнтуватися у темряві. Нас із Каєм завжди призначають знаходити вцілілих, поки інші

шукають вантаж та цінності. Кай — найсильніший; він заступник Бріна. А я не можу залишити позаду серце, що б'ється. Схиляюся до тіла на підлозі, що важко дихає.

— Я вдарилася боком. Уламки...

Задихаюся і падаю поруч із тілом.

Кай дивиться на мене широкими карими очима. Цієї ночі аварія корабля не залишила й сліду від його звичайної легкості та теплоти. Він кладе руку мені на плече, і я здіймаю погляд на нього — такі широкі плечі, така впевнена сила. Він оцінює мій стан швидким поглядом, і я вже знаю, що він скаже.

— Оглянь його, а потім прив'яжуйся до каната!

— Але...

— Не ризикуй, пам'ятаєш? Ми не можемо тебе втратити, — твердо каже він. — Я перевірю решту палуби. І не намагайся його тягти!

Перш ніж я можу заперечити, він зникає. Стримую своє розчарування. Немає часу сперечатися; ми маємо працювати як одне ціле. І Кай має рацію. Якби це був він, то сказала би йому те саме. Розвертаюся до тіла, хапаючи моряка за плече, щоби перевернути його на живіт. Обмацую його, шукаючи якісь поранення, якісь травми, і коли спалахи блискавки освітлюють судно, підморгну йому.

Я впевнена — він мій одноліток або хіба трохи старший. Темні локони оточують широкі, спокійні очі, й ластовиння збирається у купки, наче сузір'я, на його

засмаглій шкірі. Він дивиться просто на мене у відповідь, і білки його очей сяють у темряві. Мимолітна іскорка підпалює мої вени, через що моє дихання переривається. Він вражає мене не те щоб він аж красень, але знаю, що його обличчя, форма його очей та вилиць переслідуватимуть мене. Його губи дрібно рухаються, начебто він намагається посміхнутися. З цим крихітним натяком на тепло його обличчя набуває рис, із якими він стає вродливим — нібито цей хлопець і був створений, щоби довіку сміятися та посміхатися. Потім його очі заплющуються, а його рот розслабляється.

— Ти при тямі? — запитую я, поки корабель зловісно стогне.

Трушу його за плечі, тож він хрипливо дихає, борючись за повітря. Мабуть, він упав за борт та заліз назад на корабель.

— Стояти можеш?

Він кашляє, випльовує морську воду, перегортаючись на бік. Відступаю на п'ятках, тримаючи між нами невеличку відстань. Спостерігаючи за ним.

— Я можу допомогти підвестися...

— Облиш. Я сам можу. — Його голос сиплий, спалений сіллю в воді. Мені цікаво, скільки він тут пролежав, коли решта команди залишила корабель.

— Каю! — кричу в темряву, поки корабель повільно, нудотно крениться. — Каю!

— Я тут, — каже він, з'являючись. — Більше нікого не знайшов.